

OTIORHYNCHUS SULCATUS L. AAN AARDBEIEN.

Bij gelegenheid van een in het vorige jaar te Beverwijk ingesteld onderzoek naar de aldaar in de aardbeien heerschende rupsenplaag (zie blz. 97 van den vorigen jaargang) kwamen mij ook klachten ter oore over een insekt, een witte „eemt” noemde men het, dat bij enkele aardbeitelers groote schade zou doen, doordat het de wortels afknaagde en zich in den wortelstok invrat. Een dergelijke beschadiging was tot dusver nog niet waargenomen. De aardbeien stonden er op de geteisterde plekken inderdaad treurig bij; er zat blijkbaar geen groei meer in. In den grond, ten deele half in den wortelstok ingeknaagd, werd een groot aantal witte snuitkeverlarven en dito poppen gevonden. Tusschen het loof werden kevers gevangen, die volgens den betrokken teler uit de poppen zouden voortkomen. Deze fraaie goudgroen glanzende kevers werden dadelijk herkend als een *Phyllobius*-soort, zooals later bleek *Phyllobius alneti* L., welke algemeen op elzen, beuken enz., vooral ook op brandnetels voorkomt. Zekerheid, dat de larven inderdaad die van deze *Phyllobius*-soort waren, bestond natuurlijk niet, alvorens uit de poppen de volwassen kevers waren opgekweekt. Ongelukkig stierven de meeste larven en poppen, doch tegen half Juni verschenen er toch een paar kevers uit de poppen, die evenwel niet tot het geslacht *Phyllobius* bleken te behooren, maar tot de soort *Otiorhynchus sulcatus* L., de „Taxus kever” of „mobium”, zooals hij te Boskoop genoemd wordt. Deze laatste naam is een verbastering van „Anobium”; in vroeger jaren schijnt de kever ter determinatie te zijn opgezonden aan een „deskundige”, die juist geen groot insektenkenner bleek te zijn, en deze heeft hem „Anobium” genoemd; de kever heeft echter niet de minste

overeenkomst met de kleine kevers van het geslacht „Anobium”, waartoe de bekende houtkevertjes behooren, welke larven de „wormstekigheid” van meubelen veroorzaken.

Otiorhynchus sulcatus is hier te lande zeer algemeen, en wordt bijna telken jare in de verslagen van het Instituut voor Phytopathologie gemeld als aan een of ander gewas schade toegebracht hebbende, hetzij als larve aan de wortels, hetzij als kever aan de bovenaardsche deelen.

De kever is 9 m.M. lang, zwart met geelgrijze vlekjes op de diepgegroefde dekschilden. Hij gelijkt dus niets op de goudgroen glanzende *Phyllobius alneti*, van welke de larven en poppen volgens den teler zouden zijn. Weder een voorbeeld, hoe voorzichtig men moet zijn bij waarnemingen te velde en met inlichtingen, die men soms van de betrokken personen krijgt. Dit verschil is niet zonder belang, daar de levenswijze van beide kevers nog al verschillend is. *Otiorhynchus* toch heeft vergroeide dekschilden, kan dus niet vliegen, *Phyllobius* daarentegen heeft behoorlijk ontwikkelde vleugels en vliegt dan ook goed. De bestrijding van dezen laatste zou dan ook vrijwel onmogelijk zijn, terwijl tegen den eerste, hoewel niet zonder moeite, nog wel iets te bereiken zal zijn.

De kevers overwinteren bijna altijd als larve, ofschoon ook wel enkele kevers den winter over schijnen te blijven. De eieren worden in den nazomer even onder den grond gelegd, de larven komen na 8 of 10 dagen uit, en verpoppen in het volgend voorjaar. Op 22 Mei waren te Beverwijk reeds vele poppen, doch ook nog tal van onverpopte, volwassen larven aanwezig; het popstadium duurt 14—18 dagen, zoodat de kevers in Juni verschijnen. Zij vreten bij nacht, en verbergen zich over dag tusschen aardklompjes en ruigte; hierin vindt men dus een middel om er vele onschadelijk te maken, door ze geschikte schuilplaatsen aan te bieden en ze dan overdag uit te zoeken. Hiervoor zijn zeer geschikt bundeltjes houtwol, of in elkaar gedraaid

hooi; in Boskoop en Aalsmeer maakt men met succès gebruik van planken, die men tusschen de planten legt; zij kruipen daar gaarne onder. Ook dakpannen worden voor dat doel aanbevolen.

Daar de kevers niet kunnen vliegen, zullen zij zich waarschijnlijk niet ver verplaatsen; op eenmaal aangetaste terreinen zal dus de plaag steeds heviger worden, doch door des zomers op de aangegeven wijze geregeld de kevers te verschalken, zal men er een groote opruiming onder kunnen houden. Is de aantasting reeds heel erg, dan zal men bij een gewas als aardbeien het best doen, het perceel maar om te werken; als men er dan kippen op kan laten lopen, zullen deze ongetwijfeld een groot aantal larven verslinden. Bestrijding der larven in den grond door benzine zou misschien wel mogelijk zijn, doch al gauw te kostbaar worden. Wanneer na den aardbeioogst een sterke vreterij der kevers in het loof plaats heeft, zouden zij vergiftigd kunnen worden door bespuiting met Parijsch groen of loodarseniaat, doch door geregeld wegvangen is de plaag stellig wel voldoende te bestrijden, zoodat andere maatregelen niet noodig zullen zijn.

T. A. C. SCHOEVERS.